

1 POZVÁNÍ

Celé roky jsme drželi zaslíbení, že Bůh miluje svět a jeho záměrem je přinést padlému lidstvu své vykoupení skrze svůj lid, svou církev. V Písmu čteme impozantní vyprávění o lidech, kteří změnili lidstvo a společně zakoušeli takovou úroveň moci, jakou toužebně vyhlížíme. Kážeme a posloucháme kazatele, kteří vyprávějí příběhy, jakých bychom se rádi účastnili, a přesto mezi tím co slyšíme a o čem hovoříme, a tím, co zakoušíme, cítíme obrovskou propast. Představa Božího království je odsunuta do oblasti nebe a života po smrti. Naše nejmocnější naděje v Bohu, jeho království a naše místo v jedinečném společenství lidí, kteří mění svět, je téměř mrtvá. Možná už jste vyzkoušeli několik různých sborů, metod, programů, vedoucích, učitelů, stylů a velikostí a nakonec zjišťujete, že jste uvízli na lodi, která není pro nikoho přitažlivá a ani vás už vlastně moc nezajímá.

Pozvání zní - stát se více misijními a ztělesňujícími - což bylo směřování první církve, jak ji známe z knihy Skutků. Máme - li dostat našemu poslání, potřebujeme stavět na těchto základech. Tato prvotní, docela malá a pronásledovaná společenství byla plná autority a moci. Vytváříme prostředí s pocitem sounáležitosti, kde je možné zakoušet Boží alternativní království. Původní ztělesňující podoba církve dává příběhu na dlouhou trať smysl spíše, než roznášení všech talířů pro duchovní konzumenty, nebo vynakládání úsilí přilákat lidi do svého sboru. Vyslat lidi ven, je mnohem bezpečnější, než snažit se o to, aby byli šťastní uvnitř křesťanských programů a čtyř zdí sborové budovy.

Proč zakládat sbory? Věřím v církev. Věřím, že Bůh svou církev miluje. Možná je rozčarován tím, že jeho nevěsta, spíše než Cameron Diaz vypadá jako...Věřím tomu, že Bůh touží po půvabné nevěstě, na jakou svět hledí s úžasem a obdivem, se zájmem a touhou. Vždy jsem přemýšlel o lidech, kteří neznají Krista. Mám dojem, že mně více přitahují, než mojí křesťanští sourozenci. Mnozí se stali mými nejlepšími přáteli. Inspiruje mě jejich nezištné soucítění se světem, aniž by znali Stvořitele. Uvádí mě v úžas, jak mnozí jsou ochotni přijímat ostatní. Vidím nevědomost, sobectví, neřesti a nedostatky těchto lidí, avšak nezdají se mi o nic horší, než to, co pozoruji ve svém životě, nebo jiných křesťanů. Když potkávám nevěřící, nevidím je jako "projekty", ale jako duše, které Bůh miluje a oni zkrátka neviděli a neslyšeli poselství o Božím království. Nedovedu si představit, že někdo s těchto mnohých mých přátel by chodil do církve...

2 ZVEDNOUT KAPOTU

Ztělesňující přístup vypadá jako svobodný a přirozený, ale určitou organizaci a strukturu mít musí. Co se stane, když se k nám připojí určitý počet lidí? Co pak? Je zde nezbytný princip organismu. V každém sboru mohou struktury buď bránit misijnímu a ztělesňujícímu projevu evangelia, nebo mohou evangelium otevřít cestu k množství lidí.

Všeobecnou strukturu církve lze vyjádřit pyramidou, kde na vrcholu je pastor, níže zaměstnanci a vedoucí, dole se nacházejí členové sboru. Toto uspořádání pochází z dob Konstantina a je velikým přežitkem křesťanství. V tomto modelu se předpokládá, že pastor s několika vedoucími zajistí většinu služeb, chod sboru, svátosti a vizi. Členové sboru nejsou zodpovědní za to, zda jejich sbor dělá v jejich kultuře hmatatelný rozdíl.

V novějších sborech je tato pyramida obrácena, pastor a vedoucí se snaží delegovat služby na jiné, aby dělali práci uvnitř sboru i navenek. Díky způsobilosti pastora a dobrým programům i tak zůstává průměrný člen sboru v relativně konzumním postoji. Ve světě je neaktivní a neovlivněná kultura zůstává –

neovlivněnou. Klasický model zřejmě neposkytuje lidem možnost "objevování". Umožnit lidem zkušenost s Královstvím během hodinových bohoslužeb je velice obtížné.

Kde mohou nekřesťané vidět na základě našich obětí, že křesťanství má hluboký smysl? Kde se mohou seznámit s našimi skutečnými hodnotami? Poznat hodnoty revolučního hnutí je za církevními zdmi pořádně složité. Nechceme vytvářet záměrně prostředí tak dobré, aby se lidé v něm cítili umístěni do pozice pozorovatelů. Nesnažíme se být příliš dokonalí, či nablýskáni. Neubíráme lidem čas přípravami na sborová shromáždění, aby měli čas být "ztělesňujícími" ve světě. Někdy naše shromáždění zrušíme, abychom měli prostor podniknout něco jiného. Protože většina našich přátel se ještě zatím neprobouzí v neděli ráno s myšlenkou a touhou slyšet dobré kázání, rozhodujeme se vynakládat více energie, úsilí a pozornosti na "ztělesňující aspekty našeho sboru, spíše než na prezentační záležitosti. Hosté, duchovně dezorientovaní hledající a vyhořelí křesťané nehledají ty nejlepší výkony a programy. Raději se svěří skutečným lidem a misii, která dává ve skutečném světě smysl.

Struktura "lákačického sboru" měří úspěšnost podle toho, kolik lidí vydá svůj život Bohu. Vůbec však nevíme, kolik z nich se stává Kristovými učedníky, ani zda působí nějaký hmatatelný rozdíl v kultuře, k níž nás Bůh povolal. Struktura "lákačického sboru" velice ztěžuje komunikaci i vytvoření místa, kde by lidé mohli cítit přijetí a mohli objevit celé evangelium.

Smysluplná misie určitou strukturu vyžaduje. Kostra, na níž lze Boží společenství budovat je nezbytná.

3 PŘEKLOPTE TO

Forma musí následovat funkci. Posoudit, zda naše původní funkce, je, nebo není správná. Změnila se společnost (nehledá sbor, nezajímá se o církevní hudbu, programy...), musí se funkce církve přizpůsobit. Musí se přizpůsobit i forma. Co je funkcí církve? Aktivně žít ve společnosti, stát se ztělesněním dobré zprávy, v každém záhybu tohoto světa. Být Božíma misijníma rukama ve světě, který se potřebuje chytit něčeho hmatatelného. Tomu je potřeba přizpůsobit i formu. Ztělesňující církve musí mít novou strukturu.

Vedoucí jsou i dnes velice důležití. Ale jejich role, pozice a způsob ovlivňování jsou jiné. Jak mohou vedoucí prakticky vytvořit ztělesňující cestu, aby je ostatní mohli následovat? Přejít zpět k misii je proces. „Restrukturalizovat vedení“ je nejobtížnějším úkolem, i když je k tomu ochotné srdce. Většina pastorů by ráda vedla zpředu, místo ze shora, z ulic, namísto z kanceláře. Nedaří se jim to, protože stále hodně lidí od nich očekává, že budou zajišťovat, aby duchovní automat pořad chrlil všechny "dobrůtky", které mají rádi. Přesunout se musí každý. Pastoři musí proces nastartovat, vytvářet cestu vpřed. Ostatní se musí pohybovat kupředu a zvykat si na to, že pastor občas šlápne na brzdy. Pastoři by měli zajišťovat pouze to, co Kristovi následovníci nedokážou udělat sami. To, co si dokážou obstarat sami, budou předávat ostatním. Žádné jízdy zdarma, ani řízení ze zadních sedadel. Je čas natlačit všechny dopředu. Struktura musí podporovat misii v chodu. Úkol vedoucích je vyzývat lidi, aby šli dále, než byli dosud. Vytvářet nové struktury a zároveň odstraňovat služby podporující konzumní způsob víry.

Církevní prostředí pro konzumní křesťany, způsobuje ve většině případů "měkkost", která brání lidem růst a zapojit se do Boží misie. (Neg. příklad: Frustrovaní, plačící manželé, kteří očekávají, že je někdo "zapojí", uspořádá pro ně kurz, nebo jim najde přátelé).

D. Bonhoeffer: "Ten, kdo svůj sen o společenství více miluje, než společenství samotné, se stává jeho ničitelem, přestože jeho úmysly mohou být sebevíc upřímné, vroucí a obětavé. Ti, kteří milují ostatní lidi bez jakýchkoli očekávání, je nevědomky vytvářejí".

Podporovat a vytvářet struktury, které pomohou každému člověku zaměřit se na specifické způsoby, které nám pomohou jít dál. Podstoupit riziko, že někoho urazíme. První společenství vytvářela prostředí plná milostivého očekávání, kde vedoucí byli vzorem, očekávali, že se Boží království projeví a organizovali své lidi způsobem, který podporoval jejich misijní mezikulturní poslání.

"Lavičáci" znají spoustu veršů, rádi chodí do sboru, chtějí, aby je někdo zapojil, milují vést ze shora, ale nechtějí žít život misijního člověka a obětovat se pro vytváření přijímajícího společenství pro ostatní. Proto je důležitější, kdo jde s námi v našem poslání, než kolik lidí se objeví v hlavním shromáždění

Každý sbor by měl ohledně toho, čím má být a čím být nemá, slyšet Boha. Každý tým musí přizpůsobit strukturu tak, aby vyhovovala jejich společnému poslání.

Ježíš sám omezoval to, kdo bude schopen jej následovat. Některé to vyděsilo a přimělo k útěku do bezpečí (Jan 6, 54, Luk. 9, 59 - 60, Jan 6, 67...). Jak jdou Ježíšovy způsoby dohromady s našimi konzumně orientovanými sbory, které se snaží zajistit, aby měly dostatek parkovacích míst pro všechny.

My se musíme soustředit na proměnu společenství, aby dávalo život, osobní růst, obětavost, krásu, požehnání a obnovu světa. Kdo by nechtěl být součástí společenství lidí, kteří jsou vydáni něčemu, co přináší smysl života a činí svět lepším místem k životu.

Na rozdíl od "misijních lidí" mohou přátelé přicházet a odcházet, jak chtějí. Mohou hřešit, klít, nadávat dětem, utrácet peníze, žvýkat tabák, to vše bez odsuzování a tlaku. Potřebují prostředí, ve kterém se mohou stát očitými svědky našeho života, aniž by byli nuceni být jako my, aniž by museli přijmout naši víru, nebo změnit svůj styl života. Můžeme jim pomáhat podle jejich načasování uvěřit. Lidé si stále myslí, že církevní budova je více svatým místem, než kavárna.

Ježíš poslal svých dvanáct učedníků po dvojicích sloužit do měst ještě před tím, než porozuměli a uvěřili celému poselství evangelia. Neměli ani ponětí, co od nich žádá. Ani je nenapadlo, jak to vše ovlivní jejich životy. Ještě před jeho smrtí nevěřili v Trojici, a jeden z nich byl dokonce ďábel. Ježíš věděl, že pokud zapojí tyto chlapíky, aby pomáhali ostatním po jeho boku, naučí se o něm a jeho království vše a jednou pochopí celý obraz. Nechal i Jidáše, aby se pohyboval na stejné vůdčí úrovni, jako ostatní.

Účelem této struktury je poskytovat reprodukovatelný, jednoduchý a dostupný systém, díky němu mohou svatí, tak přátelé zakoušet evangelium v praxi. Pomáhá lidem, aby si byli blíže a hlouběji se ponořovali do okolní kultury. Aby přátelé začali milovat našeho Boha a mohli uvěřit. Poskytuje prostor, aby každý mohl přicházet k Bohu svým vlastním tempem.

Neodcházejte ze sboru. Zůstaňte napojeni na sbor. Vytvořte pyramidu s několika misijními lidmi. Začněte tam, kde jste. Modlete se, aby Bůh povolával další misijní lidi.

4 NÁVRAT

Během posledních dvaceti let milióny křesťanů opustily organizovanou formu církve, a způsobily, že tolik lidí hledajících Boha pátrá po duchovní pomoci, či smyslu života všude jinde, než v církvi.

Voláme po změně, což neznamena, že musíme vymýtít dosavadní struktury a formy církevního života a služby. Změna však musí přinést něco nového, něco čerstvého, originálního a revolučního. Musí nás to vtlačit znovu do světa víry, kde dokážeme překonat strach a pocit beznaděje

Toto nové ve skutečnosti není nic nového. Toto nové je o návratu, o navrácení se k něčemu původnímu, pravdivému a důvěryhodnému. Navrácení se k něčemu, co přesměřovalo dědictví rodin, národů, králů i obyčejných lidí. K něčemu, co způsobilo, že se tisíce lidí vzdalo svého bezpečí, reputace i svých životů. To, co musíme vykopat, obnovit, a znovu nalézat, je život Království a Ježíšova společenství – církve. Je to něco celistvého, integrovaného do celého skutečného života. Jedná se o takový druh církve, do které by Ježíš chodil a pro jejíž vznik a růst zemřel. To, po čem snad mnozí touží je, aby Boží království bylo hmatatelné

Kde jsme?

Vidíme podstatné výsledky v tom, k čemu nás Ježíš povolal? K šíření požehnání a činění učedníků po celém světě - takových, kteří budou vypadat, jednat a mluvit jako on.

Berou nás křesťany lidé vážně? Váží si nás a našeho způsobu života? Hledají duchovně hladoví pomoc v průměrném evangelikálním sboru, anebo se spokojí s knížkou typu: Pomoz si sám?

Kdy jsme slyšeli o někom, kdo přišel k Ježíši úplně poprvé? Realita "neobrácení" je dnes ohromující. V Americe obrácení jednoho člověka vyžaduje roční spolupráci 85 křesťanů. Máme sbory, ale většina z nich je zatuchlých, malicherných, kritizujících, úzkoprsých, zákonických, lakomých a nepřítahlivých, takže lidí neláká do nich jít, ani tam zůstat. Došlo k odsunutí církve na okraj zájmu a k sekularizaci společnosti. Okolní svět se o náš křesťanský příběh zajímá stále méně a méně. Naši vlastní lidé vyskakují z lodi, jen aby si zachránili alespoň holou víru. Naše děti nás ve víře nenásledují.

Musíme se naučit, jak máme žít evangelium v praxi jako odlišní lidé, kteří již nezaujímají ve společnosti centrální místo. Musíme se naučit budovat mosty pomocí vztahů, aby nám lidé mohli začít naslouchat. Musíme začít dělat některé věci, které jsme doposud nedělali, a přestat dělat věci, které jsme až dosud dělali. Naše křesťanská království potřebují, aby se v jejich středu více "vynořovalo" Boží království.

5 PŘEVŘACENÝ EXPERIMENT

Žít na plno se zaměřuje na to, co misijní lidé dělají společně. Vytváříme čtyři návyky: opouštění, život mezi lidmi, naslouchání a bezpodmínečná láska. Pomáhá nám to udržovat správné postoje i pozici k získání srdcí. Lidé ve společnosti mají vůči nám naprogramovanou reakci: ignorují, ignorují, ignorují.

Řešením může být - přeprogramovat parametry, tak aby to změnilo jejich emocionální reakci. Abychom dokázali změnit nesprávné představy, které mají lidé o Bohu a jeho následovnících (naprogramovanou reakci), musíme se dostat do bodu, kdy nás považují za jednoho z nich (změna parametrů). To však není záležitostí evangelizace, ani programů, ani misie.

Spočívá v tom, že budeme žít naplno, tak jako žil Ježíš. Ježíš žil třicet let mezi lidmi, budoval ve svém okolí důvěru a úctu, prostě žil naplno normálním životem. Opustil nebe, žil mezi námi, naslouchal a bezpodmínečně miloval. Vůbec nebyl tím, za koho jej lidé považovali. Dokázal ovlivnit reakce každého člověka, jehož se dotkl, nebo s nímž hovořil. Prolamoval naprogramovanou reakci, poněvadž změnil parametry, a v důsledku toho dostal novou emocionální odpověď. My to můžeme dělat také.

6 OTŘESY

Prožíváme napětí, když si uvědomujeme, v jakém jsme průšvih. Toto napětí pramení z několika zdrojů:

Ze zlomeného srdce (hřích, zranění, tragické vtahy, rodinné krize...). Z pocitu marnosti (zbytečně vydaná energie a prostředky, mnohé pokusy, nové způsoby, modlitby, dlouhá příprava ke službě...). Může vyvolávat strach (z nové cesty, z narušení dosavadního bezpečí, z finanční nejistoty...). Vědomí, že struktura sboru padá a vše další se může zřítit také (dosavadní teorie obrácení, chápání svatosti, Jeruzalémští a Galilejští křesťané...). Napětí spojené s naší identitou

7 OPOUŠTĚNÍ

Když osobní, nebo křesťanské aktivity nahradíme tím, že budeme trávit čas budováním vztahů s lidmi ve společnosti kolem nás. Misijní a ztělesňující církve musí být neustále ve světě. Nehodné přijímání Večeře Páně znamenalo dělat náboženské věci bez zájmu o obyčejné lidi, kteří nás sledují. Téměř 99% zázraků, které učinil Ježíš a jeho učedníci se stalo mimo církevní budovy. Boží moc se má projevat "tam venku". Má - li jeho církve znovu získat vliv na svět, budeme se muset vzdát svého pohodlí a dělat "naše věci" zase venku.

Jen tak se procházet po okolí a narazit na ty, s kterými si můžeme popovídat. Nechte lidi u sebe nějaký čas bydlet. Zvěte přátelé na večeři. To, co rádi děláte, dělejte s ostatními. Změňte své plány a budujte vztahy. Vyhledávejte příležitosti k rozhovorům

8 PŘEKÁŽKY

Jít kupředu může být těžší, než si myslíme. Musíme si vybrat, co vzít, co je absolutně nezbytné, některé důležité věci opustit. Bůh nepotřebuje mnoho "zavazadel" (hmotné věci, lidé - Gedeonova armáda, to co nám poskytovalo bezpečí, jistotu...). Bez těch mnohých "zavazadel" nám zůstane dostatek času pro lidi.

Klíčem k obnovení "starověké" podoby církve je trpělivost, cit, moudrost a láska ke každému. Na své cestě k původní "ztělesňující církvi" nemůžete držet všechny lidi pohromadě. Někteří nebudou chtít jít a dají to jasně najevo. Dovolte jim "nejít". Někteří vypadají, že půjdou, ale ve skutečnosti jít nechtějí. Někteří nám po kázání poklepávají po rameni, žijí s námi v míru, pokud s nimi žijeme v míru. Jiní se budou usmívat, vypadat spokojeni, pokud slyší, to, co slyšet chtějí. Někteří doposud spokojeni vytasí drábky (když se začnou objevovat úplně cizí lidé, změní se hudba, bude žádáno, aby pozvali hosty k sobě domů na jídlo, změní se čas bohoslužeb, cizí se zapojí do některých služeb, budou nuceni změnit zasedací pořádek...).

Pokud se budeme snažit za každou cenu udržet všechny pohromadě, zaděláváme si na průšvih. Je nezbytné dobře vést a uvádět tuto novou cestu (vysvětlit, povzbudit, ukázat, co to bude stát, co bude obnášet, připomenout - kde jsme a kam chceme dojít...). Problémem se může stát, když s sebou vezmete mnoho osob. Většina křesťanů má dobré srdce, ale nenávidí změny. Zvykli si, že se o ně někdo stará. Snaha udržet je všechny v tomto záměru, bude stát mnoho energie a času.

Ježíš byl při povolávání docela upřímný (nebude kde sklonit hlavu, je potřeba být loajální vůči svému pánovi...). Klidně se ptá svých učedníků, zda ho taky chtějí opustit (Jan 6, 67). Budeme přemýšlet, zda naše cesta má vůbec smysl, zda stojí za to, zda nebude lepší se vrátit do starých kolejí. Tato přelomová doba v historii církve představuje nesmírný strach z neznáma.

"Přechod od modernismu k postmodernismu představuje seismický přesun, který může mít za následek, že církve uprostřed vln šoku začnou ochrnovat". Tyto změny jsou ve svých důsledcích hluboce zakořeněné,

komplexní, nepředvídatelné a globální. Změna se může jevit jako brutální, týká se totiž úplně všeho, cesta nebude vůbec lehká

9 NASLOUCHÁNÍ

Znamená pozorovat a citlivě reagovat na nevyřčené i vyřčené potřeby lidí způsobem vyjadřujícím upřímný zájem. Tento druh naslouchání se více nežli uší týká našich očí. Naslouchání znamená "poznávání" člověka. Základem je nedělat žádné předpoklady, neposuzovat podle povrchních vlastností, mít zcela čisté pole. "A tak od nynějška již nikoho neznáme podle těla" (2. Kor. 5, 16). Příkladem je Ježíš. Nemůžeme vynechat "naslouchání". Pozvat na kávu a klást jen otázky...

10 PŘESTUPKY

- **Děláme církev jinak.**

Předpoklad, že lidé hledají církev. Vynaložení úsilí, času, prostředků dělat věci jiným způsobem. Pro cizího člověka, který s církví nemá nic společného, tato snaha vyjde naprázdno. Dělat církev jinak, znamená přestavovat židle na Titaniku. Kosmetické úpravy neudělají církev více atraktivní. Církev nesmí být cílem evangelia. Církev by měla být přirozeným řešením pro lidi, kteří se rozhodnou následovat nás, být s námi, a být jako my v následování Ježíše Krista

- **"Kroužení kolem vagónů"**

Snaha ochránit církev před světem. To, čeho se obáváme, není někde venku. Je to přímo uprostřed našeho tábora. Stejně problémy, vzorce chování, postoje máme, jako ti venku. Nebezpečím je pokrytectví. Raději se nesnažme udržet nepřátele venku, ale se s nimi ztotožněme a dovolme, aby Kristovo vykoupení zasahovalo nás všechny. Aby Kristův způsob života pronikl do společnosti, musíme se stát její nedílnou součástí. Vliv nevznikne tím, že se kvůli zachování našich hodnot oddělíme od světa, nýbrž tím, že naše hodnoty přineseme do kultury, ve které žijeme

- **Postup vpřed**

Příklady některých osob: Jsou velmi pokorní. Nehledí na své dosavadní zkušenosti, ani nejsou závislí na svých postech ve službě. Dokážou se přizpůsobovat okolnostem, jen aby mohli více trávit čas s lidmi mimo církev. Někdy jsou odmítnutí, zažívají nepochopení, odcházejí s Bohem do světa. Opouštějí práci ve sborové kanceláři, a jdou pracovat do kavárny, aby se mohli často setkávat s novými lidmi. Záměrně koukají z okna, aby mohli zahlédnout souseda a mohli si s ním popovídat. Překonávají svůj strach, nedechnou se a vrátí se zpátky do tlaku.

- **Zakladatelé, pastýři a osadníci**

Existují lidé, kteří jsou ochotni vzít na sebe bolestivá rizika a vyrazit tam, "kam lidská noha ještě nevkročila". Můžeme je nazvat zakladateli sborů. Jsou často bez prostředků, očerňováni od sborů i duchovenstva. Někdy působí arogantně, nebo jsou přehnaně optimističtí, neomalení a často vyhořelí z předchozí služby.

Jsou zde ale lidé, kteří se nechtějí smířit s tím, že by již byli nepoužitelní. Oni hluboce milují lidi - ty "ztracené" - ale zároveň cítí zodpovědnost milovat i ty nalezené. Jejich pozice není záviděníhodná. Jsou to pastýři, kteří mohou těmto někdy "divokým", statečným průkopníkům velmi pomoci. Mají zdroje, lidi a možnosti a mohou těmto začínajícím nováčkům pomoci vyletět a riskovat.

K tomu, aby se církev mohla proměnit, není nutné, aby všichni pluli na jedné lodi, ale všichni musíme plout po stejném moři. Musí zde být ale zachován prostor, aby různí lidé mohli být sami sebou a mohli svobodně následovat Boží poslání, jak jim je Bůh dává.

I "osadníci" ve sborech mohou pomáhat podpírat staré i nové struktury a umožnit jiným jít kupředu. Stává se, že naše nastavené pravidla, vzorce služby, formy, dokonce naše interpretace Písma nám nedovolí dostat se na druhou stranu "mostu". Je na vedoucích, aby pomohli "osadníkům" se s překážkami vyrovnat. Nebudou však podporovat rozdělení a odsuzování. Potřebujeme si uvědomit slabiny, ale i přednosti dosavadní formy církve a nalézat způsoby, jak by mohly přispívat.

11 ŽÍT MEZI NIMI

Když se rozhodneme být ztělesňujícími, budeme se muset vypořádat s několika vážnými tlaky.

Co je svatost? Církev se vypořádala s touto otázkou tím, že vyloučila normální interakci se světem. Pro některé křesťany je svět špinavý, temný, zavražďující a zlý. Žít mezi nimi, znamená účastnit se přirozených aktivit okolní společnosti se svatostí a nadhledem. Integrovat své rodiny do struktury společnosti, ve které žijeme. "Být solí a světlem", být jako Ježíš. Být v těsné blízkosti těch, kteří potřebují ochutnat něco mimořádného ("Kdo říká, že v něm zůstává musí také žít jako on" (1. Jan 2, 6). "Jezte všechno, co se prodává, a kvůli svědomí se na nic nevyptávejte" (1. Kor. 10, 23). "Stal jsem se Židům jako Žid, abych Židy získal a těm bez Zákona, jako bych byl bez Zákona".

Svatost je vnitřní postoj, který z nás vyzařuje a je svědectvím o jiném způsobu života. Vytvářet prostředí, kde se mohou cítit svobodni být sami sebou, milovaní a respektovaní.

Ztělesňující život vyžaduje, abychom všechna ta "varování" jež nalézáme v epištolách, zasadili do kontextu Ježíšova života, zaznamenaného v Evangelích. Budeme se muset naučit, co všechno smíme dělat... Věcí, které dělat máme, je mnohem více, než ty kterým se máme vyhýbat. Co, když svatost s nadhledem jednoduše znamená být jako Ježíš a s lidmi, s kterými by býval i Ježíš? Nadhled nám dovoluje být s lidmi bez ohledu na jejich způsob života a názory bez souzení a kritiky. Nadhled je schopnost zasmát se, odlehčit, nebo ignorovat chování a názory lidí, které by mohly ublížit, nebo urazit. Nadhled je postoj, jenž umožňuje lidem, aby byli sami sebou. Nadhled znamená, že budeme přirozeně ovlivňovat okolní společnost s lehkostí, humorem, láskou a svatostí, aniž bychom byli odtrženi od biblických hodnot. Nadhled může být chybějícím článkem křesťanské lásky v současném světě. Je základem misijního postoje, který pomáhá získávat srdce člověka, aby se jednou mohlo změnit i jeho chování.

Ježíš nepřišel svět soudit, ale zachránit. Nemůžete zachránit ty, které soudíte, ale jen ty, s kterými jste spojeni. Milovat člověka neznámá tolerovat jeho hříchy, ale být pro něho důvěrným přítelem. Jestliže se budeme neustále zabývat tím, co nemáme dělat, místo toho, co dělat můžeme, nikdy se nestaneme skutečnými následovníky Ježíše Krista. Stranění se od světa není nutně nejvyšší formou toho, jak se podobat Kristu.

Vedoucí čelí těžkým útokům a tlakům, které se musí naučit řešit, aby se mohli stát vzorem rovnováhy, kterou vidíme u Krista. Jestliže vedoucí nebudou ukazovat novou cestu vpřed, nevyužijí příležitost, jak oslovovat společnost, sbor se postupně stane bezvýznamnou subkulturou odsouzenou k vyhasnutí. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého" (Jan 17, 15).

12 POSTOJE

Kde začínají misionáři? Musíme začít od těch, kteří jsou venku. S jejich předpoklady, zkušenostmi, světonázorem, emocemi. Když začneme v tomto bodě, všechno se změní. Misijní znamená "poslaný" a je protikladem k pokusu přilákat je k nám na naše programy, aktivity.

"Jděte a číňte" Mat. 28, 19. Ztělesňující misie - vyjádřit v těle. "Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi" (Jan 1, 14). Misijní poslání - opouštění a vše, co je spojeno s vyjitím. Ztělesňující - jak chodíme a co při tom děláme?

Pouhé informace o Bohu a Kristu, lidem nemohou pomoci, aby mu porozuměli a milovali. Jediná možnost - ztělesnění myšlenky. Když lidé nemají zájem o dobrou zprávu, nemá to nic do činění s našim poselstvím, ale s tím, co sdělujeme neverbálně. Veřejná prohlášení křesťanů, reklamy - co se lidé dozívají doopravdy o Krisu a církvi? Naše "vnučování" dobré zprávy bez vztahů se může jevit jako velmi urážející. Naše slova popisující lidi, mohou urážet a odrazovat od evangelia (ztracený, nezasažený, cílová skupina...). Naše církevní budovy a jejich zaměření ukazují jaká je naše skutečná víra a přesvědčení. Naše postoje mohou poselství zamlžit, nebo připravit cestu ke zvěstování.

Proč prvotní církev tak přitahovala nekřesťany a my často odpuzujeme? Upřednostnili jsme verbální formu nad neverbální, tedy prohlášení nad postoj. Zdá se nám, že je důležité, aby Bůh byl s našim zvěstováním spokojený, i když náš styl může být Ježíši odporný. Není nejdůležitější jen samotná sdělovaná pravda, ale zda je pro lidi přitažlivá, zda jsou lidé do ní vtahováni a zda jsou schopni ji pochopit a přijmout. "Vlídna odpověď odvrací zlobu" (Př. 15, 1) - nejen co říkáme, ale jak to říkáme. (1. Tes. 2, 7 - 8) - nejen kázali, ale si je zamilovali, dali sami sebe, dali posluchačům čas a zůstali s nimi déle...To, co dělá z evangelia dobrou zprávu, není jen jeho myšlenka, ale opravdový člověk, který se díky jeho působení mění. (1. Petr. 3, 15) Klíčový verš: Posvěcený Kristus v srdci, příprava ke svědectví, naděje, tichost a bázeň - působí zvědavost a zájem.

"Nebýt evangelizačními"! Když se nás lidé neptají na náš život, nemají zájem, může to znamenat, že nežijeme "ztělesňující evangelium". Pak nepomůže jen samotné zvěstování. Stát se lidem milujícími přáteli, advokátem, ne soudcem. Aby se mohli cítit v naší společnosti svobodně a bezpečně. Vyjádření svými postoji, že je podporujeme, máme rádi, a zajímáme se o jejich životy.

Zlatá otázka: "Co pro tebe mohu udělat, jak ti mohu pomoci?" Nemusíme manifestovat a protestovat proti společenským problémům. Můžeme pro svobodné matky a jejich děti něco udělat, přátelit se, sloužit těm, kteří vyznávají jinou víru, než my.

- Misionář advokátem

Být advokátem znamená, že když jsou lidé v nějaké nouzi, vědí, že budeme na jejich straně a budeme jim k dispozici, kdykoliv nás budou potřebovat, bez nároku na odměnu. Advokacie je něco jiného, než empatie. Být advokátem, znamená, že jste potřebnému nablízku, jednáte jako jeho zástupce, protože sám nemůže mluvit, nebo jednat sám. Je to zájem, který se dotýká duše, jde od srdce k srdci. Je to něco jiného, než se pokoušet dát člověka do pořádku z určité nadřazenosti.

"Přítel, který s námi dokáže mlčet ve chvílích smutku a bolesti, který dokáže tolerovat naší neznalost, nezralost, nezdravost a čelí s námi naší bezmocnosti, to je přítel, kterému na nás záleží".

(Jan 8) Ježíš se stal advokátem této ženě. Fysicky se sklání, je s ní na stejné úrovni, a ona je pod jeho ochranou. Dal ženě najevo, že je stále na její straně. Ježíš odmítá její styl života a a přikazuje, aby s tím přestala, ale až potom, co se stane jejím advokátem, jediným ochráncem a přítelem. Oslovuje její mozek až poté, co získá její srdce. Nejprve z ní sňal odsouzení a až pak požadoval změnu chování.

Nikdy nemáme odsuzovat hříšníky, ale nechat soud na Bohu. Máme žít jako Ježíš - přinášet Boží lásku a přijetí, získávat srdce lidí skrze vztahy a postoje. Neupřednostňujeme naše poselství před postoji. Ježíš chce, abychom byli jako on, vypadali a mluvili jako on. Abychom byli s lidmi, se kterými by byl on, a abychom se postavili na stranu "neznalých". Co, kdybychom odložili naši apologetiku a naše teologické argumenty a žili před lidmi jako Ježíš? Buďme přáteli hříšníků, možná by k nám lidé cítili to samé, co cítili ke Kristu.

- **Změna našeho postoje**

To, co lidí ke Kristu přitahovalo, nebylo jeho poselství, to spíše odpuzovalo. Byl to spíše on sám, jeho tvář, něha v jeho hlase, milující postoj k dětem a způsob života. Mnozí lidé, které přitahoval jako člověk jej opustili, když slyšeli jeho poselství

Snažíme se přitáhnout ostatní tím, jak zjemňujeme naše poselství a výsledkem je, že je odpudíme tím, jak žijeme. Náš postoj nezměníme skrze knížku, kázání, programy, nebo mechanickou modlitbu. Musí se napřed změnit naše srdce. Naše srdce se bude měnit, když budeme žít mezi lidmi, jimž se staneme advokáty. Chceme - li mít opravdové srdce pro lidi vně srdce, musíme s nimi být. Jakmile získají naše srdce, změní se náš postoj a přístup a Boží království se stane trošku hmatatelnějším.

13 BEZPODMÍNEČNÁ LÁSKA

Hlavní pracovní náplní křesťana je: milovat svět a žehnat lidem. (Gen. 12) "Požehnám tě a budeš požehnaním". Žádat pro někoho Boží přízeň, nebo učinit šťastným, či radostným. Být požehnaným znamená prožívat obrovské štěstí, útěchu, a radost. „Shalom“ - touha, aby se Boží pokoj dotkl každého aspektu života. Požehnaní, které vyžaduje skutek ze strany člověka, který ho udělí. Pokud víra nemá skutky, je sama o sobě mrtvá. Sdílení požehnaní je místem, kde nalézáme nejhlubší smysl našeho života a nejvyšší uspokojení. Podle Ježíše je požehnaním: dávat zrak slepým, osvobodit zajaté, zaplatit něčí dluhy, nakrmit hladové, přátelit se s osamělými – „Hmatatelné království“. Nejen mluvit pěkná slova, aby mohli zapomenout na své problémy, ale pokusit se s tím něco konkrétního udělat.

"Církev není sociální agenturou"....SZ však popisuje stovky požehnaní, aniž by byla spojena se spasením, bezpodmínečně, nezištně. NZ - Kristus krmí hladové, aniž by činil nějakou výzvu. Jeho požehnaní vůči nám je naprosto nezištné. Lidé dobře poznají, když mají přijmout "něco za něco". Když budeme chodit v bezpodmínečné lásce, zjistíme, že to je správné svědectví o tom, jaký je Bůh. Tato láska je mocí, která lidí přitahuje přirozeným způsobem. Žít jako Ježíš a zbytek nechat na Něm.

Sobectví je nepřítelem "Opouštění". Strach je nepřítelem "Života mezi lidmi". Arogance je nepřítelem "Naslouchání". Očekávání je nepřítelem "Bezpodmínečné lásky"

Touha: jen tak se procházet, potkávat lidí, navštěvovat je, sedět s nimi, sloužit jim svoji přítomností. Ale náš čas je pohlcen, shromážděními, konferencemi, semináři, je těžké neplánovat, neorganizovat. Znat lidí jménem, jíst a pít s nimi, naslouchat jejím příběhům a vyprávět své, dát jim najevo, že je opravdu miluji.

Před-instituční církev. Okrajové hnutí. Byli zakotveni v kultuře. Byli vytlačeni z toho, co bylo "normální". Žili radikální životy v lásce, službě a obětování se. Byli pronásledováni, na útěku, bez budov, bez finančních zdrojů. Problémy: spory, doktrinální neshody, mučednictví. Církev odsunuta na okraj společnosti - podzemní hnutí. Hodnoty odporující dominantní kultuře Říma, židovské...Církev byla zároveň přitažlivá a lákavá pro ty, kteří ji sledovali. Církev přitahovala, ale zároveň naháněla strach. Svým současníkům křesťané zamotali hlavu. Mohlo se zdát, že jsou nerealističtí a svým způsobem víru přehánějí.

Církev obrátila celá města vzhůru nohama, měla velký vliv na kulturu, ačkoliv její pozice byla mimo centrum společnosti. První církev neovlivnila svět zdůrazňováním, nebo naopak mlčením svých hodnot, nýbrž tím, že je žila na očích okolní kultury. Jejich životy ukazovaly na soudobý systém hodnot a konfrontovaly jej s hodnotami Božího království

- **Vydanost**

Byly naplněny potřeby jednotlivých členů. Měli vše společné. Pán Bůh přidával denně ty, kteří byli spaseni

- **Konfrontace**

Ananiáš a Safira. Důsledkem celé kauzy padl strach na celou církev i na všechny, kteří to slyšeli. Lidé se i nadále rozhodovali přijmout Krista a připojovali se k církvi. Umění napomínat je asi jednou z nejkritičtějších oblastí ve ztělesňující církvi. Efektivní napomínání je založeno na osobních vztazích. Ztělesňující konfrontace funguje, protože je osobní

- **Všezahrnující společenství**

Petr a jeho vidění ohledně "nečistého masa". Radikální změna pohledu na lidi, zvláště na pohany. Lidé věděli, že stát se součástí církve není spojeno s osobními výhodami, spíše opačně. Pokoušeli se žít a dělat věci tak, jako Ježíš. Jejich postoje minimalizovaly "konzumní mentalitu církve". Získali odvahu jít proti proudu, přitom zůstat součástí tohoto světa.

- **Křesťanská církev**

Císař Konstantin, když uvěřil v Krista v podstatě oddal římský styl života s křesťanskou vírou. Spojil církev a stát ve svatý intimní manželský svazek. Křesťané se již nemuseli chovat tak "bláznivě", žádné skrývání, umírání pro víru, pronásledování. Církev se stala místem, kam chodíte, namísto lidí, ke kterým patříte. Nastal rozmach instituční církve. Jejich charakteristické hodnoty zůstaly rozředěny, nebo i ztraceny. Došlo ke ztrátě identity.

"Je to smutné, ale občas si myslím, že jediný způsob, jak pomoci lidem vidět skutečného Ježíše, je úplně se oddělit od křesťanstva v té podobě, jak je dnes vnímáno" (autor knihy). Nyní jsme stále polapeni v konstantinovském způsobu křesťanství. Církev je místem, kam se chodí. Chodíme tam, abychom dostali to, co chceme, nikoli to, co potřebujeme (krmit se sami a nakrmit jiné). Když nedostaneme, to, co chceme, zamíříme o kus dál. Bojíme se, abychom neztráceli lidi (vylepšení programů, odlehčení poselství evangelia, aktualizace své prezentace...) Duchovně dezorientovaný svět nás podvědomě žádá, abychom se již konečně vrátili k prvotní církvi. Lidé jsou unaveni naší rétorikou, stále stejnými příběhy, jednoznačnými odpověďmi, a křesťanskými strukturami. Jedinou věcí, o kterou možná projeví zájem, je nový a živý pohled na Boží království se skutečnými a věčnými hodnotami.

15 POZVÁNÍ

Sféry ztělesňujícího společenství

- Společenství

Aspekty soudržnosti - věci, které děláme společně. Spasitelné Boží jednání mezi lidmi. Kdysi bez Krista, odcizení společenství Izraele, bez naděje a bez Boha na světě. Ve Skutcích 2 vidíme lidí různých etnik, jak se stávají součástí společenství, jsou pokřtěni a připojeni ke sboru. Myšlenka společenství odráží mocné Boží jednání tím, jak spojuje rozdílné lidi světa, cizince, kultury, etnika k jeho slávě a svědectví.

- Souznění

Týká se našeho intimního vztahu s Bohem skrze duchovní formování, uctívání a modlitbu. Být jedno s Kristem. Prožívání jednotnosti s Bohem společně

- Misie

Boží pozvání pro každého Kristova následovníka k účasti na jeho díle přinášení vykoupení celému světu. To, co činí Boží nabídku "hmatatelnou" pro obyčejné lidi a skutečné záležitosti světa. Vytváření ztělesňujícího společenství. Důležité je zakusit všechny tři prvky, aby se lidé mohli přiblížit. Existují překážky, které brání k zapojení všech těchto sfér do našich životů.

Překážky ztělesňujícího společenství

- Duchovní boj

Tělo proti Duchu a Duch proti tělu

- Individualismus

Hluboce zakořeněný předsudek západní společnosti, který bojuje proti vydání se čemukoli, co přímo neslouží našim individuálním zájmům. Týká se především našich vztahů s lidmi. Problémy s nedostatkem času, péče o rodinu, finanční problémy, různá omezení.

Změny našich tendencí nepřijdou samy od sebe, skrze kázání, nebo programy. Zakořeněné návyky můžeme nahradit novými návyky. Zvítězit můžeme jen pomocí cvičení se v soudržnosti, citlivé konfrontaci a skrze eliminaci služeb, které nahrávají lidem, aby zůstali nezávislí, či neviditelnými. Eliminovat "rozpačité čekání" na bohoslužbu některých, navazování nových vztahů. Aby lidé mohli nalézt všezahrnující společenství, musí jim být umožněno, aby po něm hladověli

- Konzum

Brání nám v účasti na Božím poslání ve světě. "Nemohu pomáhat jiným, dokud nepomohu napřed sobě". Církev se může stát ohromnou konzumní pastí. Očekáváme, že jiní naplní naše potřeby, že se budeme cítit dobře.

- Materialismus

Touha mít věci, třeba za každou cenu. Pomáhat lidem přeorientovat své životy na pomoc jiným lidem. Podle průzkumu dávají křesťané průměrně na církev 2,9 %, nekřesťané 2,8 % na charitativní účely.

- **Shrnutí**

Čím více budeme dělat společně, tím méně budeme individualistickými. Čím více se budeme stávat "jedno" s Kristem, tím méně konzumními budeme. Čím více budeme dělat pro ostatní, tím méně materialistickými budeme.

16 PARADIGMA

- **Westernismus (Modernismus)**

V době osvícenství 18. Století. Převládajícím názorem se stalo empirické poznání a získávání vědomosti. Středem vesmíru se stali lidé, nikoli Bůh. Bezmezná víra ve vědu, v poznání. Extrémní optimismus a sebevědomí. Průmyslová revoluce a sociální optimismus. Z Evropy do Ameriky. Konec iluzí (2 světové války a 11. září 2001).

V církvi jednáme tak, jako bychom stále věřili tomu, že naše moderní církev ponese ovoce království. Výsledky ukazují na hluboký strukturální neúspěch. Budu věřit jen tomu, co mi dokážete. Spoléhání na rozumu. Absolutní pravda, kterou lze empiricky a logicky dokázat, končí přesným závěrem. Pokus dokazování, včetně Boží existence. Důležitost Apologetiky.

- **Orientalismus**

Světónázory kultur nepocházejících z římského světa. Země ovládané islámem, buddhismem, řadou pluralistických náboženství. Irští a evropští Keltové a východní pravoslavná tradice. V jejich středu je "duchovno". Radikální holistický přístup k životu. Ten ovládá všechny oblasti života (strava, vztahy, životní prostředí, detaily...). Hodnotíme je jako negativní. Křesťanství ve svém počátku je naprosto a úplně východním náboženstvím. Užitek z obnovení některých způsobů myšlení pro západní církev. Nevěří věcem založeným na důkazech. Věřím jen tomu, komu mohu důvěřovat. Víra je vázaná na autoritách a duchovních kodexech. Víra navazuje na hluboké rodinné, duchovní, či náboženské tradice. Moc se nemění, nic není zpochybňováno, důkazy nejsou potřebné.

- **Postmodernismus**

Konfrontace vůči všemu modernímu. Masivní popření westmoderních hodnot. Nedůvěra v politiku, rodinu, církev. Osobní preference. Filozofická svoboda. Relativismus. Budu věřit tomu, čemu chci. Nepotřebuji žádnou autoritu, sám sobě jsem autoritou. V žádnou absolutní pravdu nevěřím. Lidé se cítí podvedeni z dosavadními zkušenostmi s vírou.

- **Evangelikální reakce objevování**

Je to oblast, kde se lidé mohou rozhodnout "dát přednost" cestám Kristova království před jejich vlastními způsoby. Místo toho, abychom je vzývali, aby poslechli pravdu, jsem je přivedl k tomu, že pravdu poslechli. Pomáhat lidem k rozhodnutí dát Ježíše na první místo v životě bude vždy účinnější, než rozbíjet jejich hodnoty. Napřed pravdu osobně zakusit a pak o ní vyučovat. Napřed vybudovat dlouhý důvěrný vztah. Stát se pro ně autoritou. Aby měli možnost pozorovat styl života a objevovat tajemství. Rodiče "dráždí" své děti, když vyžadují určité chování, aniž by jim pro to poskytli nějaký důvod. Pokud si nezískáme jejich srdce, naše názory nemají šanci.

Přístup ke vztahům

Westmoderní lidé jsou autonomní - rozdělení životů na různá nezávislá a odlišná oddělení. Striktně oddělen čas pro vztahy, pro osobní život. Projevilo se to ve stylu rodinných domů (vysoký plot, dálkové otevírání garáží, omezený kontakt na sousedy...). Mnozí přišli ke Kristu takzvaným "tajným způsobem". První církve by to považovala za vážný kompromis v kontextu, kde mnohým za veřejné vyznání hrozila smrt. Bůh nechce, abychom měli vztahy pod kontrolou, ani abychom byli ve vztahu s ním a s jinými autonomní. Být součástí Božího lidu na začátku vyžadovalo strhnout ploty, žít z očí do očí s lidmi, jež byli naprosto jiní. Žádné schovávání v soukromí vlastní zahrady. Východní lidé westmodernímu individualismu ani jeho rozdělení života nerozumějí.

Východňáci jsou holističtí. Úplně všechno je ve vzájemném vztahu (jídlo, oblékání, víra v Boha, vztahy s okolím, džihád...). Jsou zvyklí na mnohem menší osobní prostor. Pojem rodiny je mnohem širší. Jsou mnohem pohostinnější, než individualisté.

Postmoderníci nejsou holističtí, spíše tíhnou k pluralismu. Touží po tom, aby vše bylo propojeno, ale nemusí to být ve vzájemném vztahu. Ctí různorodost, avšak jen do chvíle, kdy nemusí bydlet pod jednou střechou s různorodými lidmi. Tolerance se stává sociální normou, ale netouží po východní primitivní společnosti.

- Vše zahrnující společenství

Problém se společenstvím je, že má tendenci být uzavřeným a těžko přístupným pro lidi z venku. První křesťanská společenství byla zajímavá, přitažlivá a otevřená pro všechny. První církve se nebála těch, kteří měli jinou, nebo žádnou víru. První společenství nebyla bezbranná, ani exkluzivní. Ochrana spočívala v boji proti záměrným pokusům ničit Boží lid. Strach vyvolává exkluzivitu.

Vše zahrnující společenství vytváří a formuje láska. Proč se "my uvnitř" snažíme kontrolovat chování a názory přicházejících? Naše města se stávají tavicími kotly pro všechna etnika, zažíváme úpadek rodin a svět volá po jednotě a míru. Církve může nastartovat revoluci vše zahrnujících společenství, kde lidé toužící naleznou své místo. Dokonce stavebnictví dělá revoluci (strhávání plotů a zábran mezi sousedy...). Musíme si uvědomit, že nestačí jen pořádat biblické hodiny pro křesťany a vyvěšovat nápisy a poutače

- Naše hodnoty

Když se změní paradigmata, změní se realita, změní se i hodnoty. Když jsou hodnoty církve i světa podobné (pracovitost, věrnost, morálnost...), je mnohem jednodušší vytvořit místo, kde mohou být křesťané i nekřesťané společně. Proto model "Přijďte k nám, fungoval v minulosti. Kulturní vzdálenost - současná realita. Lidé, kteří nesdílejí naše biblické hodnoty o naše stejnorodé církevní aktivity nestojí.

Westmoderníci si cení nadevše bezpečí. Platíme vysoké částky za zajištění našeho klidu a bezpečí (vojsko, policie, hasiči, polišťovny...). Tato hodnota je hluboce zakořeněna i ve strukturách církve (budovy, podpora těch, kteří s námi souhlasí, finanční jistota, máme rádi klid a pořádek...). Chráníme naše děti před "špínou světa" (křesťanské školy, domácí škola, křesťanské programy...).

Východňáci si cení odkaz. Není to především bezpečí, ale předávání odkazu (víra, hodnoty...) budoucím generacím. SZ vůdci spoléhali na dlouhodobý odkaz potomkům (Mojžíš - země zaslíbená. David - stavba chrámu...). Příklad Tsunami (západní lidé křičeli "Proč - kde byl Bůh"? Muslimové, budhisté a hinduisté se neptali „Proč“, ale měli touhu vše obnovit pro své děti...).

Pro nás je důležité okamžité uspokojení - Tady a teď. Nejvyšší hodnotou postmoderních lidí je vytěžit co nejvíce ze života nyní. To není jen sobectví, ale touha něco změnit, pomáhat lidem a učinit svět lepším. Naše zvěstování Božího království v nebi po smrti jim mnoho neříká a je pro ně velmi vzdálené. Naší evangelikální reakcí může být "Věčnost nyní".

Umění vtáhnou lidi do perspektivy věčnosti, aby přitahovala pozornost. Úplně nový přístup, zahrnující

každý aspekt života, jako obětavost, jednoduchost, nebezpečí, dobrodružství, laskavost a spravedlnost půjdou dnes na odbyt. První křesťané, nebo Keltové by naši bezpečnou a izolovanou formu církve považovali za scestný odraz vzkříšeného Ježíše.

- Jak ovlivňujeme?

KULTURA	Západní	Východní	Postmoderní	Evangelijní reakce
Proč věříme?	Rozum	Víra	Preference	Objevování
Přístup ke vztahům?	Autonomní	Holistický	Pluralistický	Všezahrnující společenství
Jaké máme hodnoty?	Bezpečí	Odkaz	Uspokojení	Věčnost nyní
Jak ovlivňujeme?	Instituce	Tradice	Zpochybňování	Být vzorem
Podle čeho měříme úspěch?	Produkt	Proces	Ospravedlnění	Proměna

Otázka vedení je ve skutečnosti otázkou vlivu. V minulosti bylo vedení založeno na moci a vlivu. Dnes na volbě - komu důvěřují a komu se chtějí podobat.

Westmoderní lidé ovlivňovali skrze instituce, struktury, programy, pozice. Čím výše, tím více moci a vlivu. Lidé poslouchali vedení buď ze strachu, povinností, nebo pocitu viny.

Východní lidé také respektují hierarchii, zvláště skrze tradice celých generací. Rodinné dědictví, čest, úcta, věk mají vliv a vyžadují poslušnost.

Postmoderní lidé ovlivňují skrze zpochybňování - konfrontací dosavadních systémů. Mnoho nových představ o církvi pochází z kritiky současných forem. Mohou pomoci znovu najít uprostřed kolísavé a měnící se kultury rovnováhu.

Evangelikální reakce: Být vzorem. Ježíšovo: "Ukaž a řekni". Názorně představoval život Božího království. Pak do něj pozýval. Žít tak, aby lidé toužili se mnou být a snad pak budou následovat i můj způsob života. Nositelé dobré zprávy se někdy stávají špatnou zprávou pro své manželky a děti.

Podle čeho měříme úspěch?

Westmoderní lidé mají tendenci se zaměřovat na konečný produkt (soutěžit, vyhrávat, porážet ostatní, projekty, vděčnost za to, co dělají, ...). V církvi to znamená (počet lidí, členů, finanční rozpočty, statistiky, jaká je účast...). Posuzování úspěšnosti služby, které je založeno na vysvědčení, je destruktivní pro každého.

Východní lidé se zaměřují více na proces. Úspěšnost je posuzována podle malých kroků vpřed a podle získaných zkušeností.

Postmoderní lidé soustřeďují úspěch kolem vyššího vesmírného dobra a osobního ospravedlnění, mají pokoj v mysli, možnost se ráno probudit, žít v komunitě podobně smýšlejících lidí, cítí se naplněni).

WM žijí, aby pracovali, POSTM pracují, aby žili a žili dobře. VÝCH i POSTM reagují negativně na cokoliv, co má spojitost s církvi a jeví se jako příliš konzervované, nebo vypadá jako produkt, či program.

Evangelikální reakce sleduje proměnu. Jedná se o pozorovatelné změny, které probíhají během určitého období a převládají u jednotlivce, na určitém území, nebo v národě. Proměna je proces obrácení se ke Kristu, kdy lidé dělají malé, nicméně význačné kroky hlouběji do jeho království. Proměnu není snadné vždy odhadnout, vyčíslit. Je dobré dívat se na svět kolem nás stejným způsobem jako Pán Ježíš, ať pochopíme, kde a jakým způsobem Bůh jedná. Ztělesňující život většinou vyžaduje mnohem více času a trpělivosti. Vyžaduje

místo pro objevování, lidé uvidí pravdu dříve, než jí uslyší, ve společenství lidí, kteří přijímají úplně každého. Učinit věčnost přitažlivou tím, jak budou žít nesoběstřednými životy, budou příkladem pro každého a umožní i jiným žít život v novém království. Nemusíme se zoufale snažit každého obrátit, ale být jako Kristus, a být tam, kde je Kristus. Celým srdcem toužit být proměňováni do jeho podoby. Úspěch leží ve věrnosti, ostatní je na Bohu.

17 SOUDRŽNOST

- Sdílení přátel

Skvělé místo, kde vás každý zná jménem. "Třetí místo" - kde lidé mohou pravidelně v dobré společnosti odpočívat. Neformální prostředí, kde můžeme najít přátele. Chybou je, že se křesťané snaží svým třetím místem učinit své církevní programy. Přesunout své církevní programy na veřejnou půdu. "Koníček" nám může pomoci vstoupit do třetích míst.

- Sdílení jídla

Mnohé věci v Bibli se točí kolem jídla. Jídlo uvolňuje napětí, mezi lidmi různých jazyků. Přivádí ke společnému stolu neznámé lidi bez jakýchkoli pokynů, nebo překážek. Je lákavou pozvánkou. Podobenství o hostině v Bibli, jako obraz nebeské hostiny, spasení, evangelizace. Radost ze společného jídla v posvátném světle. Změna lidských předpokladů, jako dobrá cesta ukázat jim Boží království v novém světle. Zábava, radost ze života, hudba, oslavy, rekreace se mohou stát pro naše přátele rozhodující na jejich cestě k Bohu. To přináší i příjemné vzpomínky pro naše děti a třeba si zamilují tento misijní styl života.

- Sdílení života

Být spolu v obyčejném každodenním životě. Klíčem je slovo "spontánní". Naši členové obvykle nebývají spolu, kromě dvouhodinové bohoslužby, nebo biblické hodiny. Lidé se umějí radovat ze života, baví se a odpočívat, ale většinou sami pro sebe. Moc sdílení životů spočívá v tom, že jsme více připraveni na spontánní akce, když nám Bůh otevře dveře. Vztahy se utvářejí, důležité rozhovory začínají a mocné okamžiky ve službě se stávají téměř bez výjimky během neplánovaných spontánních situací, když sdílíme svůj život s ostatními. Bůh často jedná při našem neplánovaném "vyrušení". Většina Ježíšových mocných činů se stávala jako "na cestě", neplánovaně, mimo program. Mějme prostor pro neplánované akce, nechme se vést Kristem, nejen podle kalendáře, v budově, podle plánu.

18 VYŠPLOUCHNUTEJ

Zkrácené evangelium

Víme vůbec, co je evangelium? Jestliže naše evangelium není přitažlivé a není přitažlivý ani Boží lid, pak je jasné, že je buď správně neříkáme, nebo je správně nežijeme. Možná jsme zapomněli o co v něm jde, nebo hůř, možná jsme ani my sami evangelium neslyšeli celé. Odpověď ženy po rozhovoru s pastorem: "Jsem si jistá, že to musí být velice těžká práce. Nikdy jsem nenašla na žádné církvi, ani na křesťanovi nic přitažlivého. Pomodlím se za vás..." Zarecitovala pár keltských požehnání.

Evangelium - ten obrovský, život proměňující příběh, který byl po celá staletí tak neuvěřitelně přitažlivý téměř pro každého duchovně hledajícího - bylo zredukováno na trapně jednoduchý „podcast“, o který nikdo nemá zájem. Ani já ne.

- Evangelium Božího království

Lidé jsou uzavřeni naší verzi evangelia, ale možná budou otevřeni pro verzi Boží. EV zjevuje Boží srdce pro lidstvo, hloubku jeho lásky a přijetí a vizi pro život pro každého člověka. Tváří v tvář nespravedlnosti, hladu a

chudobě nám dává naději na uzdravení z každé neřesti, či nemoci. EV Božího království pomáhá vysvětlit, jaký to má všechno smysl a jak máme ve světle Boží lásky žít. Zasazuje se o společenství, přijetí, spravedlnost, odpuštění a lásku všech lidí bez ohledu na minulá pochybení, či politické názory. Pomáhá nám řešit nejen věčnost, ale i dočasné problémy. Ježíš věděl, že jeho evangelium bude přitahovat lidi jako ovce studna s čistou vodou. Život tady a teď bude jiný. Gen. 12 Zaslíbení požehnání pro Abrama. SZ lidé chápali požehnání jako něco ještě na této straně věčnosti - pro tento život. Požehnání znamená, že jeho život proudí hmatatelně na jeho lid. Mezi SZ požehnáním a Kristovým pojetím "Božího království je jasná spojitost.

"Boží království je mezi vámi. " Pokud lidé nejsou v bezprostředním ohrožení smrti, potřebují vidět rozdíl, který Boží svět dělá v jejich světě. Život v tomto světě je narušen hříchem a je obtížné prožívat čistotu a šťastnou existenci, ale ten obrovský příběh o Božím království nelze zredukovat na jednoduchou formulku, která nás dostane do nebe.

"Duch Panovníka je na mně, protože mně Hospodin pomazal. Poslal mně, abych přinášel radostnou zvěst pokorným, ovázal rány zlomeným v srdci, vyhlásil zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře. Abych vyhlásil rok Hospodinovy přízně." Jednalo se o nový život již nyní. Je zcela odlišný od toho, který zde žijeme. Může se do něho dostat úplně každý. Kousek nebe již zde prožívat můžeme. Je to hmatatelný Boží život proudící do každého koutku a každé škvírky našeho každodenního života. Kdykoli se tento život projeví bude přitažlivý a lidé budou k němu podvědomě přicházet, jako žíznivé koně ke studnici pramenité vody.

Naše kultura po něčem hladoví, avšak toto něco musí být obrovské. Musí to být výzvou, musí nahánět strach a musí to být přitažlivé, aby si toho lidé vůbec všimli. Přiznejme si, že naše poselství je chromé, bez šťávy a naše pokusy je přikrášlit, aby vypadalo více "sexy", než ve skutečnosti je, jsou ještě kulhavější. Ještě jsme sami neobjevili hloubku tohoto příběhu, a mohli bychom pozvat lidi, aby začali kopat s námi.

Nesnažme se být "evangelizačními". Nemusíme vymýšlet, jak zvěstovat evangelium. Žijme raději život Království a budeme mít spoustu příležitosti sdílet s lidmi různé aspekty Kristova života. Namísto, abychom lidi pronásledovali, budou k nám sami přitahováni se zvědavostí a otevřeností. Pokusme se hledat způsoby, jak být tomuto evangeliu svědky, přinášet hmatatelné kousičky nebe do života tady na zemi a nepřestávat, dokud naši přátelé nepřiznají, že naše cesta se stává pro ně "dobrou zprávou". Pak budeme mít i příležitost vysvětlit teologické důsledky evangelia. Budeme - li začínat tím, že o evangeliu jen hovoříme, místo, abychom jej žili, budeme lidi "vyšplouchávat".

19 JEDNOTNOST

Umožňuje tento směr duchovní růst člověka? Záleží na duchovní životaschopnosti a hloubce lidí, kteří jsou takto ve službě. Ježíš prohlásil několikrát, že dělá jen to, co vidí u svého Otce. Své ovce nabádá ke stejným postojům (aby slyšeli jeho hlas, nechali se vést Duchem a byli spojeni jako ratolesti s kmenem). Ježíš sám na sobě ukázal, jak žít život "tam venku".

- Souznění

Vyjadřuje to, k čemu směřujeme, jak komunikujeme s Bohem skrze uctívání, naslouchání a formování duše.

- Společenství s Bohem

vnímáme jako , to, co je na prvním místě, jak na bohoslužbách, tak i v našem osobním modlitebním životě. Většina asi vnímá, že společné uctívání je hlavním místem, kde Bůh je s námi v důvěrném obcenství. Není však řečeno, a v kontextu dějin církve se zdá, že tento způsob hledání důvěrného vztahu s Bohem je jediný,

nebo jedinečný. Mnozí zakladatelé sborů se citlivě oddělili od pokusů sytit duše svých oveček pomocí programů a prezentací.

- **Sdílení Písma**

Písmo svaté je ústředním bodem našeho společného života. Boží slovo je tématem rozhovorů s hledajícími. První věcí, když se seznámíme s novými lidmi, kteří projeví zájem a zvědavost je, že jim koupíme pěknou Bibli. Jak křesťané, tak i nevěřící mají podobné problémy. Zdá se, že nemusíme moc přizpůsobovat Písmo, ale společně můžeme hledat odpovědi a růst. Je důležité, že naši hosté již mezi nás patří, můžeme být navzájem upřímní a otevření. Ježíš své poselství nikdy neodlehčoval, nemáme to činit ani my. Je dobré využít některou z jednoduchých metod studia Písma.

- **Sabatové shromáždění**

Církevní shromáždění nikdy nebyla konečným cílem, ale přirozeným důsledkem toho, že se lidé setkali s dalšími, kteří žili život Božího Království. Cílem evangelia není dostat lidi do sboru. Výsledkem evangelia je to, že lidé se navzájem najdou a začnou se setkávat kvůli tomu, že obecenství má pro ně hluboký význam. Misie dává smysl shromažďování. Je však stejně důležité, co dělají "tam venku". Povzbuzujeme, aby naši lidé byli s přáteli, nebo na nějaké dobročinné akci. Zdůrazňujeme, že nejhlubší duchovní okamžiky by se měly odehrávat v našich "sborech". Je skvělé, když se "Musím" promění v "Již se nemohu dočkat". Pokud lidé mají misii na prvním místě, shromáždění dostanou nový rozměr. Když je primárním záměrem misie a ztělesňující život, setkání začnou být více o spojení mezi sebou, společném vyprávění příběhů, sdílení vizi a stávají se oslavou.

Zakladatelé sborů nabádáme, aby nezačínali sbor bohoslužbami, ale napřed získali lidi, kteří budou toužit po společenství.

Existujícím sborům doporučujeme, aby citlivě "neposkytovaly" na shromáždění věci, které mají lidé zakoušet ve světě, a pomalu proměnily význam pravidelných bohoslužeb.

Věříme, že když se lidé scházejí, je to velmi důležité. Snažit se, aby shromáždění nebylo něčím víc, než být má. Nepřipouštět, aby lidé byli závislí na věcech, které by shromáždění na prvním místě poskytovat nemělo.

- **Místa pro potěchu duše**

Shromáždění v průběhu týdne (čtení z Písma, modlitby...). Konají se na veřejných místech, v kavárnách, v parcích. Poskytují prostor, kde lidé mohou pobývat společně ve svém volném čase.

20 VNĚJŠNOST

Je úžasné, když se lidé účastní hlubokých křesťanských zkušeností ještě před tím, než sami uvěří. Klíčový verš pro nás: "čistá zbožnost" (péče o sirotky, vdovy a potřeby zraněného světa - Jak. 1, 27).

- **Dobročinné aktivity**

"Čistá zbožnost" se jeví jako společné povolání pro církev. Misie je víc, než jen dělat dobré věci pro lidi. Misie je také prostředkem, jak pomoci lidem poznat, kdo křesťan doopravdy je. Opravdová proměna se děje pouze tehdy, když se Boží srdce stane návykem v našem obyčejném křesťanském společenství.

Misie je přirozenou součástí života každého učedníka, nikoli záležitosti okrajové skupiny ve sboru, která vydává peníze a energii na věci mimo naše normální programy. Misie je nejjednodušším způsobem, jak okamžitě učinit Boží království hmatatelným pro každého. Každý sbor volí způsob, jak dobročinnými aktivitami budovat a rozšiřovat Boží království.

- **Obětavé dávání**

Připomínáme lidem, že obětavost je v kontextu misie. Nepřikazujeme dávat desátky, ale mluvíme o nich povzbudivě a zdůrazňujeme, že máme neuvěřitelnou příležitost, jak pomáhat lidem. Rozumíme, že desátky jsou součástí učednického procesu, ale rozumíme tomu, že člověk je nedává, dokud se Bůh nedotkne jeho srdce. Zjišťujeme, že když dáváme lidem svobodu, aby své peníze používali tak, jak je Bůh vede, důvěřují nám a zvyšují své investice do Boží společné misie. Když lidé delší dobu nevidí, že by se sbor angažoval v dobročinných aktivitách, či neměl vliv na okolní společnost, ztrácejí motivaci dávat. Proč první církve dávala s radostí. Viděla, že se mění lidské životy

- **Spontánní požehnání**

Hledáme způsoby, jak žehnat lidem spontánně. Zároveň hledáme způsoby, jak dávání učinit přirozenějším, správně načasovaným a osobnějším. Lidé mají právo naplňovat potřeby, se kterými se setkávají. Co, kdyby každý sbor dal 5 % svých příjmů do společného fondu a dalších pět procent na potřeby lidí mezi kterými žije?

- **Vysílání vedoucích**

Nedokážeme naplnit naše poslání bez dostatečného počtu vedoucích. "Žeň je velká, ale dělníků je málo" (Mat. 9, 37 - 38). Nechceme přidávat další břemena do již tak přetížených životů. Snažíme se je začlenit, abychom měli všichni více času - žít a žít dobře. Co, když lidé, s kterými rádi trávíte sobotní odpoledne, se stanou lidmi, s kterými budete mít i hluboké duchovní obecnství. Oni pak spojí své přátele s vámi a s našimi přáteli...

21 DVA ÚHLY POHLEDU

- **Lákající přístup**

Metoda, kdy se pokoušíme přitáhnout do sboru lidí, s kterými nemáme žádný vztah (skrže programy, prezentace, či kázání). Proces obvykle začíná pozváním na program, nebo kázání. Když uvěří, je pokřtěn a přijat do sboru. Pak začíná proces poznávacího učednictví. Tento přístup vytváří jasnou linii mezi těmi, kteří patří do společenství, a těmi, kteří jsou vně. Sdělujeme lidem, že nemůžou mezi nás patřit, pokud nebudou sdílet přesně naši víru. Tento přístup více méně splňuje své poslání v případě, že kultura lidí vně církve je podobná, jako těch v církvi. Jedná se o ty, kteří v církvi vyrostli, nebo jsou na jejím okraji, nebo mají určité ponětí o církvi a sympatie k ní.

- **Ztělesňující přístup**

Čím je kulturní vzdálenost člověka od organizovaného náboženství větší je potřeba společenství, které bude evangelium ztělesňovat. Tento přístup se snaží napřed vytvořit lidi, ke kterým člověk může patřit, aby mohl vnímat, nebo vidět evangelium v praxi. Lidé projeví napřed zájem, nikoli víru. V jejich upřímném zájmu lze spatřit Boha a jeho působení. Budou se nás ptát na náš život a sami nás více pustí do svého života, života svých dětí, nebo přátel. To jsou znamení, že Bůh jedná v jejich srdcích.

"Vyhýbáme se formálním pozváním na naše akce, pokud člověk sám neprojeví zájem nás navštívit". Napřed se stát přítelem, což může probudit zájem. Když lidé dají najevo, že mají zájem, začínají k nám patřit. Setkávají se s dobrou zprávou, aniž by tušili, čím je. Lidé by měli dobrou zprávu napřed zažít a prožít, až pak ji slyšet. Pak se stávají účastníky společenství následovníků Krista. Sami pozývají lidi do svých domovů, zapojují se do dobročinných akcí a více se účastní dialogu a života misijních lidí. Kolik pastorů zešedivělo, když se snažili dělat učedníky z těch, kteří napřed uvěřili. Díky ztělesňujícímu přístupu se to děje přirozeně.

Kde je v tom všem Bible? Vše je Biblí prodchnuto (vyučování, rozhovory, činnost, e - maily...). Nesledujeme především, kolik lidí uvěřilo, nebo chodí na bohoslužby, ale oslavujeme každý okamžik proměny. Jak se prohlubují naše vztahy, jak se mění jednání, prohlubují naše rozhovory, otevírají lidská srdce, je jiným pomoheno. Tato cesta vrcholí v tomto zásadním rozdílu: sounáležitost umožňuje lidem uvěřit v Krista.

Co vnáší tento přístup do životů misijních lidí? Snímá tlak a strach. Jednoduše poskytovat místo přijetí a sounáležitost, bez primárního "vnučování" mé víry. Důvěru, že obrácení Bůh obstará sám. Introvert, který má dar pohostinnosti, jednoduše vytvoří vhodné prostředí pro jídlo. Vrací to pozornost k mému vnitřnímu postoji, nejen na to, co lidem řeknu, nebo neřeknu. Potřebuji se "jen" stát dobrou zprávou pro moji rodinu a své přátelé, jestliže je chci jakkoli ovlivnit. To zapadá do přirozeného toku mého života, Bůh mně použije tam, kde jsem, bez předem připraveného programu, jen být vnímavý a autentický.

22 ZÁVĚR

Boží církev může být přirozená a vynoří se kdekoli, kde existuje ztělesňující společenství. Lidé, kteří vypadají, voní a jednají jako Ježíš, budou vždy přitahovat další. Jestliže budete odhodláni pečovat o lidi, kteří skrze vás hledají Krista, tak i církev se pro vás stane oblíbenou lopotou. Nové tváře, nové příběhy a nové vztahy se stanou svědectvím o hmatatelném světě, který Ježíš nazval svým královstvím.

Církev je viditelným i neviditelným projevem toho, co Bůh dělá, když s ním spolupracujeme na jeho vykupitelském díle ve světě. Boží církev je tedy vždy kolem vás, je však nutné, abyste ji odhalili a učinili hmatatelnou.

Doporučujeme, abyste začali tím, že ve svém světě najdete své Matouše, Zachee, Fiony.....a budete je milovat, dokud se nezačne rozvíjet Boží království. Když se stane něco zjevného – skvělé. Když ne, alespoň žijete svoji víru způsobem, se kterým bude vaše duše spokojená, a který vyvolá úsměv na Boží tváři.